

gjældende er nemlig en Ublænding, hvad den ærede Forespørger ikke oplyste, og han blev udvist paa Grund af Mangel paa Eksistensmidler, og fordi han ikke var i Stand til at paavise, at han havde Arbejde. Denne Udvisning er i og for sig fuldstændig lovlig. Det, at en Person er mistænkt for at have deltaget i at forulempe Personer, der ville arbejde, er naturligvis ikke nogen Grund til, at han særlig kan blive fritaget for at udvises af Landet, naar han iøvrigt befinder sig i Omstændigheder, der gjøre, at han kan udvises. Naar det siges, at han var i Besiddelse af Penge, er det sandt, thi han var i Besiddelse af 25 Ddr., men det er for lille en Sum til at den kan betragtes som tilstrækkelige Eksistensmidler under et Ophold her, og hvad Arbejde angaar, oplyste han Intet om, at han havde Arbejde her i Staden, men han sagde, at han ernærede sig, og at han agtede at ernære sig ved tilfældige Kunder. Skulde en saadan Bemærkning være tilstrækkelig til at forhindre Udvisning, naar ellers Betingelserne for Udvisning efter Fremmedloven ere til Stede, saa vilde vist Ingen blive udvist. Jeg maa derfor fastholde, at den stedfundne Udvisning af en Ublænding er stemmende med Lovgivningens Bestemmelser, og jeg har ikke hørt Noget om, at Sverige har sendt Manden tilbage.

Jeg kan altsaa i Henhold til, hvad jeg har udtalt, svare paa den sidste Del af Forespørgselen, Spørgsmaalet om, hvad jeg agter at foretage mig i Anledning af, hvad der er slet, at, hvad det første Punkt angaar, agter jeg slet Intet at foretage, thi det vedkommer ikke mig. Dersom de Paa-gjældende ville klage over Undersøggelsesdommerens Fremgangsmaade, saa maa de henvende sig andsteds. Med Hensyn til det andet Punkt, den Behandlingsmaade, der er anvendt overfor de Anholdte, er mit Svar dette, at naar der foreligger bestemte Klager fra bestemte Personer, saa vilde de blive undersøgte, men saa længe der ikke foreligger saadanne Klager, vil jeg Intet foretage. Og hvad endelig det sidste Punkt angaar, tror jeg allerede tilstrækkeligt at have forklaret, at jeg ikke ser, at der er Noget at foretage i den Anledning. Forøvrigt skal jeg tilføje, at heller ikke fra den udviste Person er der kommet nogen som helst Klage over den ham overgaaede Udvisning.

Jeg har i en Henseende kunnet føle mig ret tilfredsstillet ved den ærede Forespørgers Foredrag. Det var mig vel ikke ganske klart, hvad han egentlig mente, hans Ytringer gik, forekommer det mig af og til i en noget

forstjellig Retning, men jeg fik det Indtryk, at den ærede Forespørger var sit Vedkommende ogsaa ligesom jeg misbilliger, at stridende Arbeidere forulempe deres saakaldte Kammerater, som ville arbejde. Jeg forstod det saaledes, at han ligesom jeg fordommer, at man ved Overlast eller Trusler om Hævn eller deslige søger at hindre saadanne Mænd i at søge deres Erhverv paa en fuldkommen lovlig Maade. Thi hvor meget end det ærede Medlem vil fordomme det fra sit Standpunkt, staar det fast, at lovligt er det at søge sit Erhverv ved ærligt og tilladeligt Arbejde. Skulde jeg tage feil heri, saa ere vi naturligvis meget uenige paa dette Punkt; thi jeg kan ikke frafalde den Anskuelse, at Enhver har Lov til at søge Arbejde, og at Hensynet til hans saakaldte Kammerater ikke forpligter ham til at nedlægge Arbejdet. Hvis det ærede Medlem imidlertid er enig med mig deri, at det er forkasteligt, naar der af stridende Arbeidere udøves Vold eller bruges Trusler om Vold imod saakaldte Kammerater, der ville arbejde — det ærede Medlem brugte nogle Ytringer, som give mig Haab om, at han er enig deri — saa holder jeg mig overbevist om, at hvis han og de andre Herrer, der særlig udgive sig for Arbejderførere, ville virke for, at denne Anskuelse kunde vinde Udbredelse i Arbejdernes Kredse, vilde vi ikke let faae Veilighed til at komme ind paa saadanne Spørgsmaal som dem, vi have diskuteret i Dag; thi saa vilde der næppe længer fremkomme Klager over, at Personer, der ikke ønske at deltage i Strider, forulempes.

Lauridsen: Det er særlig eet Punkt i den foreliggende Forespørgsel, hvorefter jeg ønsker at udtale mig. Det, der har givet mig Anledning til at tage Ordet, er hverken det første eller det sidste Punkt i Forespørgselen. Med Hensyn til disse Punkter skal jeg foreløbig efter de Oplysninger, der i Dieblirket foreligger, anerkjende Korrektheden af den ærede Justitsministers Svar; der er efter Lovgivningen ikke andet Svar muligt. Det er heller ikke for at indlade mig paa en nærmere Undersøgelse af, hvorledes man bør bedømme de Arbeidere, der bryde deres Kammeraters Sammenhold og tage Arbejde paa tværs af dem, at jeg vil udtale mig, thi jeg er enig med den høitærede Justitsminister i, at det er lovligt, at de tage dette Arbejde, og naar det er lovligt, vil man ogsaa se, at det maa paahvile Justitsministeren at hævde Loven, og derved er der Intet at gjøre. Jeg skal kun sige, at man jo let forstaar, at Arbejderne, naar Kampen er bleven haard, opfatte det som et Disciplinbrud fra